

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: **T.K.T.N.** narozená ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ...,
zastoupená: advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15.10.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2018, č.j. OAM-254/ZA-ZA11-HA10-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 15.10.2018 se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2018, č. j. OAM-254/ZA-ZA11-HA10-2018, kterým jí mezinárodní ochrana podle § 12, §13, §14, §14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), nebyla udělena a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Žalobkyně předně namítala, že žalovaný v jejím případě zcela nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro

udělení azylu a doplňkové ochrany. Vyjádřila přesvědčení, že správní orgán nedostal své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, když nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. skutkový stav zjištěný v rámci řízení vyložil naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností. V důsledku toho nebyly splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany žalobkyni. Nesprávné posouzení situace žalobkyně se nejostřeji projevilo především ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) téhož zákona.

Žalobkyně sdělila, že má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť ze všeho, co bylo v rámci správního řízení zjištěno, jednoznačně vyplývá, že má odůvodněný strach z násilnického chování svého manžela, před kterým se v České republice (dále jen **ČR**) skrývá. Zároveň dle jejího názoru v rámci správního řízení vyšlo dostatečně najevo, že jí státní orgány nebudou ochotny před výpady jejího manžela ochránit. Také namítala, že navzdory jednoznačně vyznívajícím zprávám a podkladům, které správní orgán shromáždil a v rámci odůvodnění shrnul, a i přes její důvěryhodné a logické tvrzení, které v rámci správního řízení učinila, žalovaný v rozporu s logikou dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno naplnění důvodu pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Proto se domnívala, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu vnitřně logicky rozporné, nezákonné a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Rovněž připomněla skutečnost, že ve vztahu k udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a důkazního břemene je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) zapotřebí tzv. přiměřené pravděpodobnosti, přičemž odkázala na rozsudky NSS ze dne 26.3.2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, ze dne 30.9.2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 a na nález Ústavního soudu ze dne 30.1.2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06. Vyjádřila, že dle ní správní orgán ve věci nerozhodoval v souladu s judikaturou NSS a evidentně vychýlil důkazní břemeno velmi výrazně v její neprospěch.

Dále žalobkyně uvedla, že si je vědoma institutu správního uvážení ve vztahu k humanitárnímu azylu dle § 14 zákona o azylu a odkázala na bohatou judikaturu NSS, která jednoznačně dovodila, že při použití správního uvážení je třeba zvolit i náležité a patřičné odůvodnění, v němž budou obsažena všechna hlediska a kritéria, k nimž správní orgán přihlédl, a uvedeny závěry, ke kterým správní orgán dospěl. Konstatovala, že žalovaný nereflektoval závěry NSS, neboť z napadeného rozhodnutí nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu a odkázala na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004 č. j. 2 Azs 8/2004-55. Je proto třeba, aby se správní orgán v dalším řízení náležitě s § 14 zákona o azylu vypořádal; zda důvody k jeho udělení budou či nebudou dány, pak bude podle žalobkyně předmětem jeho úvahy a odůvodnění. Ve shodě s judikaturou NSS se tedy domnívala, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Dle žalobkyně výše uvedené platí přitom o to více, pokud jde o otázku udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b), neboť ze subsidiární povahy doplňkové ochrany, jejího systematického zařazení i ostatně z odpovídající judikatury NSS je zřejmé, že k případnému udělení doplňkové ochrany postačí v případě § 14a odst. 1, 2 písm. b) naplnění hrozby mučení či krutého a nelidského zacházení nižší intenzity než v případě odpovídajícím § 12 písm. b), zejména zde nemusí být na zákonem požadované úrovni prokázáno pronásledování. Žalobkyně má za to, že v řízení před správním orgánem vyšlo

dostatečně najevo, že je dána reálná hrozba vážné újmy v případě jejího nuceného vycestování, a to především z důvodu, že ze strany státních orgánů nedojde k její ochraně před jejím manželem. Za takovéto situace se jeví jako naprosto nesprávné a nepřezkoumatelné, závěry správního orgánu, že nebyly zjištěny žádné důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán též pochybil ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, neboť se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle poukazovaného ustanovení, když k tomuto pouze uvedl, že její případné vycestování nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z ustálené judikatury NSS přitom vyplývá, že nelze takto a priori konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít (viz. rozsudky NSS ze dne 17.9.2010, sp. zn. 2 Azs 14/2010, a ze dne 11. 03. 2015, sp. zn. 3 Azs 256/2014). Na závěr žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).*

2. **Napadeným rozhodnutím ze dne 7.9.2018, č.j. OAM-254/ZA-ZA11-HA10-2018**, nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 19.3.2018 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 22.3.2018 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konkrétně sdělila, že je státní příslušnicí Vietnamu, je vietnamské národnosti a bez náboženského vyznání; nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Je vdaná, ale s manželem L.Q.H., nar. ... v B. N., státním příslušníkem Vietnamu, nežijí ve společné domácnosti již deset let, manžel žije ve Vietnamu. Žalobkyně má tři děti, všechny mají vietnamskou státní příslušnost. Dvě děti, konkrétně L.T.T.T., nar. ... v B. N., a L.T.T.H., nar. ... v B. N., žijí v ČR; další dítě L.Q.T. , nar. ... v B. N., žije ve vlasti. Žalobkyně hovoří vietnamsky, ve Vietnamu naposledy bydlela v B. N. – T. C., ale adresa není aktuální, jelikož dům je již prodaný. Z vlasti do ČR naposledy přicestovala letecky přes Spolkovou republiku Německo do Prahy dne 22.9.2015. V dřívější době nikdy nenavštívila žádný jiný stát Evropské unie (dále jen EU), pouze ČR; rovněž nedisponovala uděleným vízem či povolením k pobytu v jiném státě, pouze v ČR. O mezinárodní ochranu v ČR žádá prvně, protože chce získat legální pobyt na území ČR, jelikož si přeje zůstat se svými dětmi. Vzhledem k tomu, že s manželem žijí v odloučení, nemá ve Vietnamu kde bydlet. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je zdravá a nemá žádná zdravotní omezení. Žalobkyně prokázala v průběhu správního řízení svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Vietnamu č. x, platným do dne ... Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 22.3.2018, za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka a zmocněnce Mgr. P.B. V průběhu pohovoru žalobkyně uvedla, že poprvé do ČR přicestovala dne 30.11.1996 za svým manželem, který zde již pobýval delší dobu, a v ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem. Za celou dobu pobytu v ČR vycestovala, dvakrát do Vietnamu. Poprvé do své vlasti odcestovala v roce 2000, podruhé v roce 2007. Z Vietnamu se vrátila do ČR dne 22.9.2015. Za tohoto pobytu ve vlasti se starala o své a manželovy rodiče, kteří byli nemocní. V té době byl ve Vietnamu i její manžel, neustále se hádali a několikrát ji fyzicky napadl. Žalobkyně má strach být v jeho blízkosti, protože je velmi hrubý, impulzivní a fyzicky ji napadal, ze strachu raději nikam nechodila. Manžel prodal jejich společný dům, nevydržela to a utekla od něj, vrátila se zpět

do ČR. Už deset let nesdílí společnou domácnost, ale nejsou rozvedeni. Neshody s manželem nijak neřešila, v této záležitosti se rovněž neobrátila na domovské státní orgány. Finanční prostředky ke své obživě získávala z brigád, hlídala děti. V ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a v roce 1997 získala povolení k trvalému pobytu. V roce 2016 podala žádost o prodloužení povolení k trvalému pobytu, ale nebylo jí vyhověno. Následně dostávala překlenovací štítky na dobu dvou, čtyř nebo šesti měsíců. Nezná důvod zamítnutí její žádosti o prodloužení povolení legálního pobytu v ČR, ale pověřila tím blíže neurčeného právního zástupce. Žádost o mezinárodní ochranu podala až v březnu roku 2018, protože do té doby jí byly udělovány překlenovací štítky a v této věci spoléhala na svého právního zástupce. Neví, zda by si mohla zlegalizovat svůj pobyt v ČR na základě zákona o pobytu cizinců v ČR. Ve Vietnamu nemá žádné zázemí, v ČR má děti. Jako matka si přeje žít v blízkosti svých dětí i z důvodu, že již nikoho jiného nemá. Děti pobývající v ČR jsou zdravé. Žalobkyně v ČR bydlí na adrese ... Ve Vietnamu pobývá jedno z jejich dětí, ale neví, kde je; nejsou spolu v kontaktu, uteklo z domu v době, kdy ji manžel opakovaně bil. Jiné důvody, které by ji vedly k odchodu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neuvedla. Neuvedla taktéž žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán ve svém rozhodnutí zohlednit a zároveň ke svému správnímu řízení o udělení mezinárodní ochrany nedoložila ani žádné písemnosti, pouze potvrzení o zajištění ubytování. Protokol o pohovoru nechtěla zpětně přetlumočit, bez připomínek jej podepsala. V podrobnostech žalovaný odkázal na výpověď žalobkyně v protokolu o pohovoru.

Dle žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je legalizace jejího pobytu na území ČR, poněvadž si přeje zůstat se svými dětmi, návrat do země původu odmítá kvůli násilnickému jednání jejího manžela a i kvůli tomu, že své vlasti rovněž nemá zajištěné bydlení. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jejích výpovědí, jí doložených materiálů, informace z Cizineckého informačního systému (dále jen CIS) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Po posouzení tvrzení uvedených žalobkyní coby žadatelkou o mezinárodní ochranu žalovaný dospěl k závěru, že nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje, neboť v průběhu řízení uvedla, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Zároveň potvrdila, že se v průběhu svého života neúčastnila ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru, nijak veřejně se neangažovala a neměla ve vlasti rovněž žádné problémy s vietnamskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán ani k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně o mezinárodní ochranu formou azylu požádala z důvodu legalizace pobytu na území ČR. Hlavním důvodem podání žádosti je tedy legalizace jejího dalšího pobytu na území ČR, neboť ve vlasti nemá kde bydlet. V ČR žijí dvě děti žalobkyně, s nimiž zde hodlá zůstat. K žalobkyni tvrzeným potížím v zemi původu, které se týkaly násilnického jednání jejího manžela vůči její osobě v době, kdy ještě pobývala ve vlasti, správní orgán konstatoval, že domácí násilí může naplňovat znaky pronásledování, či vážné újmy, avšak jen v tom případě, pokud stát původu žalobkyně není schopen a ochoten poskytnout ochranu proti tomuto jednání. Žalobkyně se v této záležitosti neobrátila na státní domovské orgány a situaci řešila opuštěním své vlasti a vycestováním do ČR. Nijak se

nesnažila sjednat nápravu u státních domovských orgánů ve vztahu k násilnickému jednání manžela, a nedožadovala se zajištění svých práv, které jí domovský stát nabízí, zároveň neprokázala, že by jí státní vietnamské orgány v její tíživé situaci pomoc odmítly. K tomu správní orgán doplnil, že jak sama žalobkyně uvedla, se svým manželem nesdílí společnou domácnost již deset let, a tudíž není ani předpoklad, že by po svém návratu do vlasti tuto situaci chtěla změnit.

Žalovaný se dále zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou osobou a její zdravotní stav je dobrý. Žalovaný dále podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobkyně se jeho udělení ani nijak výslovně nedomáhala. Připomněl rovněž, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žalobkyně správní orgán skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal. Rovněž žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a ani nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě** dne 4.12.2018, konstatoval, že žalobkyní namítaná pochybení správního orgánu jsou naprosto neurčitá, a uvedená pouze v obecné rovině, když žalobkyně neuvedla, v čem spočívá nedostatečnost posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a v čem spočívá nedostatečnost zjištěného skutkového stavu věci. Rovněž neříká, v čem spatřuje nesprávnost výkladu zjištěného skutkového stavu. V tomto směru tedy považoval žalovaný žalobu za neprojednatelnou.

Dle žalovaného je možné z podané žaloby pouze vytušit žalobní tvrzení a to, „že ze všeho, co bylo v rámci správního řízení zjištěno, jednoznačně vyplývá, že žalobkyně má odůvodněný strach z násilnického chování svého manžela, před kterým se v ČR skrývá. Zároveň v rámci správního řízení vyšlo dostatečně najevo, že žalobci reálně hrozí, že státní orgány nebudou ochotny jej před těmito výpady ochránit“. Z tohoto bodu žaloby však není zřejmé, v čem správní orgán při hodnocení skutkového stavu pochybil. Tento velmi stručný a neurčitý žalobní bod pak žalobkyně pasuje na možnost udělit jí jak azyl, tak humanitární azyl nebo alespoň doplňkovou ochranu.

Žalovaný poukazoval na skutečnost, že z ostatního textu žaloby není možné dovodit výtky adresované správnímu orgánu, jak v jejím případě pochybil. Vyjádřil, že má za to, že odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti a důvody závěrů vyslovených správním orgánem jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé.

Skutečnosti prezentované žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobkyně riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Vietnamu. Ani doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Dále žalovaný uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytykány v žalobě a zároveň poukázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003. Dle žalovaného je v daném případě

třeba, aby žalobkyně řešila svoji situaci v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR, a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

4. Ze zaslaného **správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.9.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 4.12.2018 odpovídají obsahu spisu.
5. Dne 1.10.2018 žalobkyně v reakci na výzvu zdejšího soudu ze dne 26.9.2018 vyjádřila nesouhlas s projednáním věci bez jednání.
6. **Ústního jednání konaného dne 21.3.2019** se zúčastnil zástupce žalobkyně a zástupce žalovaného. Zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě a odkázal na její písemné vyhotovení ze dne 15.10.2018 a současně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, zároveň navrhl, aby soud přiznal žalobkyni k rukám zástupce náhradu nákladů řízení. Zástupce žalovaného závěrem uvedl, že neshledává důvody pro udělení mezinárodní ochrany, navrhnul zamítnutí žaloby a náhradu nákladů řízení neuplatnil.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a)** zákona č. 150/2002 Sb., **soudní řád správní** (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Podle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Dle **§ 12 zákona o azylu** „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
10. Podle **§ 13 odst. 1 zákona o azylu** „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
11. Dle **§ 14 zákona o azylu** „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
12. Podle **§ 14a odst. 1 zákona o azylu** „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu

hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

13. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
14. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu „*Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“*
15. K námitce žalobkyně, že splňuje všechny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to zejména podmínky uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu, a žalovaný její žádost zamítl pouze na základě zprostředkovaných a nepřesných informací, soud uvádí, že důvody pro poskytnutí azylu nebo doplňkové ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu případných porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak vnitrostátním kontextu uznávána (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57). Udělení mezinárodní ochrany je specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to z přesně vymezených důvodů. Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovoru neuvedla skutečnosti, pro které by jí mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona, ani v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že není a nebyla nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace, a následně při pohovoru výslovně sdělila, že ve vlasti nikdy žádné politické problémy neměla.
16. Žalobkyně za důvod neochoty vrátit se do vlasti označila obavu, že bude v zemi svého původu vystavena násilnickému chování svého manžela, přičemž zároveň měla za to, že ze strany státních orgánů jí nebude poskytnuta adekvátní ochrana. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 –119, ze kterého vyplývá, že: „*pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (§ 2 odst. 10 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).“* Po prostudování správního spisu a napadeného rozhodnutí dospěl soud k názoru, že v daném případě nebyly všechny výše uvedené podmínky naplněny a úvaha žalovaného je v tomto bodě správná, odůvodněná a přezkoumatelná. Aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být původcem pronásledování nebo vážné újmy státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je

cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, přičemž důvodem jednání musejí být pohnutky zákonem taxativně vymezené.

17. Žalobkyně se dle svých slov nesnažila hledat pomoc u státních domovských orgánů, neobrátila se na ně a neusilovala o zjednání nápravy ve vztahu k násilnickému chování jejího manžela. Ani v řízení netvrdila žalobkyně a neprokázala, že by byla v zemi svého původu státními orgány odmítnuta, resp. že by jí neposkytly pomoc s řešením její situace. Dle názoru soudu tak žalobkyně nevyužila všechny možnosti k ochraně svých práv a zájmů. Zdejší soud rovněž poukazuje na skutečnost, že pokud má žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním nebo násilím ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, jestliže problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory, což se v daném případě nestalo (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68).
18. K námitce žalobkyně, že žalovaný pochybil, pokud jí neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně o azyl požádala zejména proto, že chce zůstat na území ČR z důvodu legalizace svého pobytu, jelikož ve Vietnamu nikoho nemá a rovněž zde nemá zabezpečené bydlení. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že *„správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“* A dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, které uvádí, že *„ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“* Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobkyně nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobkyně, tak i stav v její zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.
19. Žalovaný v případě žalobkyně nezjistil žádný důvod, který by odůvodňoval udělení humanitárního azylu, když se při hodnocení, zda existují v případě žalobkyně důvody, jež by byly podřaditelné pod neurčitý právní pojem *„důvody hodné zvláštního zřetele“*, zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, a přihlédl i k věku žalobkyně. Úvaha žalovaného založená na zmíněných skutečnostech nijak nevybočila ze zákonem stanovených limitů zákazu libovůle a soud shledal odůvodnění žalovaného o důvodech neudělení azylu z humanitárních důvodů za dostatečné a přesvědčivé.

20. Neopodstatněnou shledal soud i námitku žalobkyně, že splňuje rovněž podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu. Doplnková ochrana se podle daného ustanovení udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště. Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na otázku, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do země jejího původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Při posouzení existence důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobkyně a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Soud souhlasí se závěry a s odůvodněním žalovaného, který došel k závěru, že podmínka stanovená v § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobkyni vážná újma nehrozí. Žalobkyně neuvedla a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. V případě žalobkyně se jedná o osobu, která nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země, a proti které nebylo a ani v současnosti není vedeno žádné trestní stíhání. Sama žalobkyně také nevyjádřila v případě svého návratu do země svého původu žádné konkrétní obavy s § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu přímo související. Žalobkyně nebyla vystavena žádnému jednání, které by bylo možné označit za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b), a to i ve chvíli, kdy žalobkyně byla podle svého tvrzení vystavena výhrůžkám a údajnému násilí ze strany jejího manžela.
21. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž se žalovaný dostatečně nezabýval ustanovením § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu a pouze konstatoval, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže v případě žalobkyně dojít. Soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný neomezil na pouhé konstatování o nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný poukázal např. na rozsudek NSS ze dne 8.1.2009 sp. zn. 2 Azs 66/2008, podle něhož rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti žalovaný poukázal i na rozsudky NSS ze dne 21.4.2010, č. j. 9 Azs 3/2010, ze dne 21.5.2010, č. j. 6 Azs 5/2010, a ze dne 28.4.2011, č. j. 1 Azs 5/2011. Dále žalovaný připomněl, že žalobkyně v průběhu řízení ani neuvedla žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že soukromý a rodinný život nemůže realizovat ve Vietnamu. Soud proto s ohledem na tyto skutečnosti považuje odůvodnění žalovaného o neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu v napadeném rozhodnutí za dostačující a správné.
22. Vzhledem ke shora uvedenému soud dospěl k závěru, že žalobkyni v případě návratu do země svého původu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a

odst. 1 a 2.

23. Dle názoru zdejšího soudu žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu s ohledem na odůvodnění žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž si žalovaný opatřil nezbytné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a získané poznatky přezkoumatelným způsobem vzájemně konfrontoval. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je poté konzistentní a odpovídá i požadavkům správního řádu.
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I.).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 21. března 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně